ДОБРИ СЪПРУГИ

ciela

GOOD WIVES

Louisa May Alcott, 1868.

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3431-1

Луиза Мей Олкът

Превод от английски:
Евелина Пенева

ciela

Глава първа
СЛУХОВЕ

Най-добре ще е да се заемем с ширещите се приказки за семейство Марч, щом искаме да започнем начисто и да се появим спокойни на сватбата на Мег. Освен това ще си позволя да направя уговорката, че ако на някои от възрастните читатели „любовните трепети“ в историята им идват множко – страхувам се, че така ще им се стори, затова пък не очаквам подобни укори от страна на младите, – то само мога да им отвърна с думите на госпожа Марч: „Какво друго да очаквате, след като у дома имам четири весели момичета и шеметен младеж за съсед?“.

Изминалите три години са донесли някоя и друга промяна в тихия семеен дом. Войната е завършила и господин Марч е в безопасност у дома, посветил се е на книгите си и на малката енория, която го счита за свой пастир по призвание и по благодат. Той е скромен, начетен, богат на мъдрост мъж, а мъдростта превъзхожда учението, също на оная щедрост, според която всички хора са „братя“, и благочестивост, която облагородява и възвисява характера.

Бедността и непоклатимата почтеност му пречеха да постигне по-сериозни светски успехи, затова пък неговите човешки качества привличаха към него възхи-

щението на мнозина с лекотата, с която сладките треви привличат пчелите, а той естествено им даваше меда, в който житейските изпитания, преживени през неговите петдесет години, не бяха допуснали и една капчица горчивина. Сериозните младежи намираха сивокосия учен толкова млад по сърце, колкото бяха самите те. Сериозните и угрижени дами инстинктивно му споделяха съмненията си, сигурни, че у него ще срещнат, предложена с най-голямо внимание, съпричастност и най-мъдър съвет. Грешниците изповядваха греховете си на този чистосърдечен възрастен мъж и получаваха както порицанието, така и спасението. Даровитите намираха в негово лице другар. Стремящите се към успеха съзираха искрите от стремления, които бяха по-благородни от техните, и дори материалистите признаваха, че убежденията му имат своята красота и основание, макар подобни убеждения да „не дават отплата".

На хората, които не принадлежаха към този дом, им се струваше, че петте енергични жени ръководят живота в къщата и в много отношения това беше именно така, но тихият образован мъж, който седеше сред книгите си, все така си оставаше глава на семейството, съвестта на дома, негова котва и източник на утеха. Към него именно винаги се обръщаха заетите, притеснени жени в бурни моменти и откриваха в негово лице съпруг и баща в най-истинския смисъл на тези свещени думи.

Момичетата поверяваха сърцата си на майка си, а душите си на своя баща и на двамата си родители, които живееха и вярно се трудеха за тях, даваха обич, която растеше с времето и ги обвързваше нежно ведно със сладка връзка, която придаваше благослов на живота и надмогваше смъртта.

Госпожа Марч беше пъргава и сърдечна, макар и доста посивяла от времето, когато я видяхме за последно. Точно в този момент дотолкова беше погълната от делата на Мег, че болниците и домовете, които все още бяха пълни с ранени „момчета“ и войнишки вдовици, несъмнено изпитваха липсата на майчинските ѝ мисионерски посещения.

Джон Брук изпълняваше своя дълг в продължение на година, беше ранен и изпратен у дома, а след това не получи позволение да се завърне на фронта. Не получи отличия, нито нашивки, макар да ги заслужаваше, защото на драго сърце беше рискувал всичко, което има, защото животът и любовта са изключително ценни, когато са в разцвета си. Примири се с освобождаването от военна служба и се посвети на задачата да се възстанови, да организира препитанието си и да пести средства, с които да осигури на Мег дом. С разум и непоклатима любов към независимостта, които му бяха присъщи, той отказваше предложенията на господин Лорънс, които бяха повече от щедри, и прие мястото на счетоводител. Много по-добре се чувстваше да печели скромна заплата, отколкото ако рискуваше взети назаем пари.

Мег прекара времето на неговото отсъствие в работа и очакване. Израстваше като жена, усъвършенстваше се в изкуството на управлението на дома и с всеки изминал ден ставаше все по-хубава, защото любовта неимоверно разкрасява. Продължаваше да храни стремежите и надеждите, които имаше като младо момиче, и изпитваше известно разочарование от скромното начало на новия си живот. Нед Мофат наскоро се беше оженил за Сали Гардинър, Мег неволно съпоставяше изисканата им къща и карета, многото подаръци и великолепния тоалет със

своите и тайно ѝ се искаше и тя да има такива. Завистта и недоволството обаче бързо се стопяваха, щом си помислеше колко много любов и усилия е вложил Джон в малкия дом, който я очакваше, и когато седяха заедно в здрача и обсъждаха дребните си планове, бъдещето винаги ставаше толкова красиво и безоблачно, че забравяше великолепния живот на Сали и се чувстваше най-богатото и щастливо момиче в целия християнски свят.

Джо повече не се върна при леля Марч. Старата дама толкова много беше харесала Ейми, че я подкупи с предложение за уроци по рисуване при един от най-добрите учители. За подобна възможност Ейми би работила и при далеч по-дрънпата и взискателна господарка. Затова сутрин Ейми изпълняваше задълженията си, а следобед се отдаваше на удоволствието от рисуването и животът ѝ се развиваше прекрасно. Междувременно Джо се посвети на литературата и на Бет, чието състояние си остана крехко дълго след като треската беше останала в миналото. Не можеше да се каже, че е болна, но така и не стана пак предишното румено и здраво момиченце, макар винаги да беше изпълнена с надежда, щастие и спокойствие и заета с любимите си тихи задължения. Всички я обичаха и се беше превърнала в ангел за този дом, дълго преди близките ѝ, които най-много я обичаха, да го осъзнаят.

Вестникът плащаше на Джо по долар за колонката с нейните „боклуци“, както сама ги наричаше. Тя се чувстваше като богата жена и прилежно заплиташе и разплиташе своите малки романси. В трескаво работещия ѝ ум обаче зрееха величави планове, а старата кухненска кутия в мансардата бавно се пълнеше с оплесканите с мастило листове от ръкописа, който един ден щеше да

прослави надлъж и нашир името на семейство Марч.

Лори беше изпълнил дълга си и заминал за колеж, за да зарадва дядо си. Там не се преуморяваше с учение и го караше весело, за да зарадва себе си. Превърнал се беше в любимец на всички благодарение на своите пари, обноски, прекрасните си заложби и обичливото си сърце, което постоянно го вкарваше в беля. Вечно измъкваше другите от сътворените лично от тях поразии и имаше огромна опасност да бъде разглезен. Вероятно точно така щеше да се случи и с него, както с много други обещаващи момчета, само че той притежаваше талисман срещу злото и този талисман беше споменът за обичния възрастен човек, който се беше посветил на неговия напредък, за майката на неговите приятелки, която бдеше над него като над свой собствен син, и накрая, но не и по значение, го пазеше мисълта за възхищението, което изпитваха към него четири невинни момичета. Всяко от тях го обичаше и вярваше в него с цялото си сърце.

Понеже беше „момче и половина“ от плът и кръв, той, разбира се, участваше във веселби, флиртуваше, гласеше се, правеха си шеги с него и той си правеше шеги, занимаваше се с водни спортове или гимнастика, както повеляваха нравите в колежа, говореше нехайно и неведнъж беше сериозно заплашен от отстраняване или изгонване от колежа. Но понеже приповдигнатото настроение и любовта към забавленията бяха причините за тези лудории, той винаги успяваше да се спаси с помощта на честното признание, почтеното изкупление или неустоимата сила на убеждаването, което той владееше до съвършенство. Всъщност Лори много се гордееше с тези измъквания на косъм и обичаше да предизвиква възторг у момичетата с живописни описания на своите победи

над гневните си възпитатели, достопочтени учители и разпердушинени врагове. „Момчетата от моя клас“ бяха герои в очите на момичетата, които никога не се уморяваха от подвизите на „нашите приятели“ и често можеха да се къпят в усмивките на тези велики образи, когато Лори ги водеше у дома със себе си.

Ейми се радваше на особено високи почести и се превърна в нещо като красавицата за тях, защото женствеността ѝ личеше отрано и тя се научи да използва вроденото си обаяние. Мег беше прекалено погълната от своя несравним Джон, за да я е грижа за други прекрасни господа, а Бет беше твърде стеснителна, че да направи повече от това да ги погледне, и се чудеше как Ейми смее да се държи така заповеднически с тях, затова пък Джо се чувстваше като в свои води и ѝ беше много трудно да се сдържа и да не имитира поведението, изказа и подвизите на младите господа, които ѝ изглеждаха по-човешки от благонравието, което се изискваше от младите дами. Всички момчета страшно много харесваха Джо, но никога не се влюбваха в нея, в същото време малцина пропускаха да дадат своята лепта от възхищение с по някоя сантиментална въздишка пред олтара на Ейми. И така, както сме се разчувствали, естествено стигаме до „Домът на гълъбчетата“.

Така се казваше малката кафява къща, която господин Брук беше подготвил за първи дом на Мег. Лори нарече така къщичката, според него било много подходящо за мили влюбени, които „постоянно са заедно като двойка гълъбчета и непрекъснато си гукат“. Къщата беше малка, отзад имаше градинка, а отпред – полянка колкото носна кърпичка. Тук Мег искаше да си има водоскок, да посади цъфтящи храсти и изобилие от прекрасни цве-

тя, само че в момента водоскокът се представляваше от очукана урна, която много напомняше съсипана купичка за чаени отпадъци, вместо цъфтящи храсти имаше храсталак от няколко млади и нерешили да виреят ли, да вехнат ли растения, а изобилието от цветя беше само загатнато от цели полкове пръчки, които показваха къде са засети семената. В самата къщурка беше наистина очарователно и щастливата булка не виждаше никакви недостатъци от тавана до избата. Всъщност в салона беше толкова тясно, че ако имаха пиано, щеше да е изключено да се побере там. В трапезарията едва се побираха шестима души, а в построяването на стъпалата към кухнята беше заложена идеята забързаните прислужници и порцеланови съдини, които носеха, да се изсипват направо в кофата за въглища. Но щом привикнаха с тези леки недостатъци, подредбата се получи прекрасно, защото беше направена със здравомислие и добър вкус и резултатът носеше истинско удоволствие. Нямаше мраморни маси, нито големи огледала, нямаше и дантелени завеси в малкия салон, но простата мебелировка, многото книги, една-две хубави картини, поставка за цветя в нишата на прозореца и пръснати навсякъде красиви подаръци, дарени от приятелски ръце и с изпълнените с обич думи, които ги придружаваха и ги правеха още по-скъпи.

Надали подарената от Лори мраморна Психея[1] губеше от красотата си само защото Джон е повдигнал поставката, на която стоеше. Трудно който и да било майстор би

[1] В гръцката митология Психея е царска дъщеря, в която Ерос се влюбва. След много изпитания и обрати в историята им двамата се събират, а заради любовта, която изпитват един към друг, Зевс дарява Психея с безсмъртие, като ѝ дава да изпие чаша амброзия. – Бел. прев.

могъл да направи набора на обикновените муселинови завеси по-красиво от артистичната ръка на Ейми. Едва ли някой килер е бил по-добре зареден с добри пожелания, весели думи и надежди за щастие от този, в който Джо и майка ѝ подредиха малкото на брой кутии, бъчвички и вързопи, и е съвсем сигурно, че просторната нова кухня никога не би могла да изглежда така уютна и спретната, ако Хана десетина пъти не беше пренаредила всяка тенджера и тиган и не беше стъкнала огъня, готов да бъде запален в минутата, в която „госпожа Брук се прибере у дома“. Съмнително е дали някоя друга млада булка е започвала живота си с такова огромно количество от четки за прах, мотики и торбички за парцалчета, каквито Бет беше направила достатъчно, че младоженците имаше да шият от тях чак до сребърната си сватба, беше им измислила и три различни кърпи за миене на чинии – специално за почистване на сватбения порцелан.

Хората, които наемат други за изработката на тези вещи, не знаят какво губят, защото най-всекидневните задачи придобиват красота, ако се извършват с обич, и Мег откри толкова много доказателства за последното, че всичко в малкото ѝ гнездо – от кухненската точилка до сребърната ваза на масата в салона ѝ – беше красноречив израз на изпълнена с обич и нежност загриженост от страна на семейството ѝ.

Какви щастливи мигове имаха, докато планираха, какви тържествени разходки за покупки, какви забавни грешки допуснаха и как се бяха смели до припадък от нелепите покупки на Лори. Привързаността към шегите на този младеж, който вече почти беше завършил колежа, показваха, че си е останал момче. Последното му хрумване беше при седмичните си гостувания да носи за мла-

дата домакиня по някое ново, полезно и хитроумно чудо. Веднъж торба с щипки за пране, на чийто вид всички се ококорваха, след това прекрасно ренде за индийско орехче, което се разпадна още при първата употреба, точило за нож, което съсипа всички ножове, метла, която проскубваше килима и оставяше боклуците, сапун, с който се пере лесно и сваляше кожата от ръцете, безотказни лепила, които залепваха единствено и здраво за пръстите на преметнатия купувач, и всевъзможни тенекиени предмети от играчка за монети до прекрасен съд за гореща вода, който уж щял да мие съдинките в произведена от него пара и за малко да се взриви, докато го използват.

Напразно Мег го умоляваше да спре с подаръците. Джон му се смееше, Джо го наричаше „Господин Доскоро". Обзет беше от манията да покровителства изобретателността на янките и тъй като приятелите му се обзавеждаха, използваше всеки повод. Така младото семейство всяка седмица се сдобиваше с нова щуротия.

Най-после приготвиха всичко, дори Ейми подреди различни по цвят сапуни, които да съответстват на цветовете в различните стаи, а Бет беше подготвила масата за първото им хранене.

– Доволна ли си? Възприемаш ли къщата като дом, мислиш ли, че ще си щастлива тук? – попита госпожа Марч, докато с дъщеря ѝ прекосяваха новото кралство ръка за ръка. В тези дни двете с особена нежност се стремяха да бъдат близо една до друга.

– Да, майко, доволна съм благодарение на всички вас и съм толкова щастлива, че не мога го опиша – видът ѝ беше по-красноречив от всякакви думи.

– Да можеше да има една или две прислужнички – обади се Ейми, която излезе от салона, където бе раз-

мишлявала дали пък бронзовият Меркурий няма да изглежда най-добре на етажерката, или да е на полицата над камината.

– С майка го обсъдихме и реших в началото да направя така, както тя ме посъветва. Толкова малко има за вършене, че ако Лоти има грижата за пазаруването и ми помага с едно или друго, ще имам работа колкото да не ставам мързелива и да нямам време да ми е мъчно за дома – отговори спокойно Мег.

– Сали Мофат има четири прислужници – вметна Ейми.

– Къде ще побере тази къща четири прислужници за Мег, господинът и госпожата ще трябва да спят в колиба в градината – намеси се Джо, която, увита в огромна синя престилка, доизлъскваше дръжките на вратата.

– Сали не е съпруга на беден мъж, по тази причина много прислужници отговарят за поддържането на изискания ѝ дом. Мег и Джон започват скромно, но имам чувството, че в тази малка къщичка ще има толкова щастие, колкото и в голямата. За млади момичета като Мег е голяма грешка да бъдат оставени само да се гласят, да дават заповеди и да клюкарстват. В началото, когато се омъжих, ми се искаше новите ми дрехи да се износят или да се скъсат заради удоволствието да ги кърпя, поболявах се само да бродирам и да се грижа за джобната си кърпичка.

– Можела си да отидеш в кухнята и да забъркваш каши, както разказва, че прави Сали, за да се забавлява, но не ѝ се получавали много добре и прислужниците ѝ се присмивали – каза Мег.

– Така правех известно време, само че не за да „забърквам каши“, ами за да се уча от Хана кое как се прави

и да не ми се присмиват прислужниците. По онова време беше на игра, но после изпитвах искрена благодарност, че не само имам желание, но и умение да приготвям цялата храна за малките си момиченца и да си помагам, когато вече не можех да си позволя да наемам помощ за домакинството. Ти започваш от това място, Мег, скъпа, но уроците, които сега усвояваш, ще са ти полезни за времето, когато Джон се замогне, защото господарката на една къща, колкото и да е прекрасна, трябва да знае как да се грижи за домакинството, ако иска ястията да са приготвени добре и поднесени както трябва.

– Да, майко, сигурна съм в това – каза Мег, която с уважение изслуша краткото поучение, защото най-добрата измежду жените можеше да говори дълго за тази сложна задача, каквато представляваше поддържането на един дом.

– Знаеш ли, че тази стая харесвам най-много в моята къщичка – добави след малко Мег, докато се качваха на горния етаж и погледна към своя добре зареден шкаф за бельо[2].

Там Бет тъкмо редеше спокойно снежнобели купчини по рафтовете и се радваше на богатото разнообразие. И трите се засмяха на думите на Мег, защото с шкафа за бельо беше свързана шега. Леля Марч се беше зарекла да не даде ни една пара за Мег, щом се омъжваше за „онзи Брук“. Само че по-късно леля Марч изпадна в много трудно положение, понеже се разкая, а тя никога не престъп-

[2] През XIX век притежаването, изработката и поддържането на постелно бельо и на тъкани, използвани в трапезарията и кухнята, се налага като един от признаците за социалното положение на една жена и на умението ѝ да поддържа дома си. Шкафът за бельо наред с шкафа или стаичката за домашния порцелан са отличителните белези за състоятелен и добре уреден дом. – Бел. прев.

ваше думата си и се видя в чудо да измисли как хем да не я престъпи, хем да е все едно нищо не се е заричала. Най-накрая измъдри план, от който остана предоволна. Госпожа Карол, майката на Флорънс, получи заръката да купи и да се погрижи за изработването и извезването с инициали на щедро количество бельо за всички домакински нужди и да го изпрати като подарък за младото семейство. Заръката беше изпълнена съвсем точно. Тайната обаче тайна не остана и цялата история страшно веселеше семейството, защото леля Марч се правеше на ни лук яла, ни лук мирисала и настояваше, че е изключено да даде друг подарък освен старомодните си перли, които отдавна беше обещала на първата булка.

– Подобно отношение към дома ме радва. Имах млада приятелка, която започна да събира домакинството си само с шест чаршафа, но имаше купи за пръсти за цяла дружина и това напълно я удовлетворяваше – каза госпожа Марч, докато потупваше покривките за маса с искрено женско възхищение към фината дамаска, от която бяха изработени.

– Нямам нито една купа за пръсти, но този подарък за начало ще ми служи до края на живота ми, казва Хана. – Мег не можеше да изглежда по-доволна.

Висок, широкоплещест младеж, с ниско остригана коса, филцова шапка и развято палто вървеше с отривисти, забързани крачки. Без да си прави труда да минава през отворената врата, прескочи ниската ограда и тръгна право към госпожа Марч, протегнал ръце.

– Ето ме, майко! Да, всичко е наред – каза сърдечно.

Последните думи отговаряха на въпросителния поглед, който по-възрастната жена му отправи с обич.

Красивите очи на младежа посрещнаха този поглед с такава откритост, че малката церемония приключи както обикновено с майчинска целувка.

– За госпожа Джон Брук с благопожеланията и поздравите на майстора. Бог да те благослови, Бет! Каква ободряваща гледка си, Джо. Ейми, твърде хубава си за неомъжена девойка!

Докато Лори говореше, извади кафяв пакет за Мег, дръпна панделката за коса на Бет, изгледа грамадната престилка на Джо и изпадна в престорен припадък пред Ейми, после се ръкува с всички наред и вкупом заговориха.

– Къде е Джон? – тревожно попита Мег.

– Спря да вземе разрешителното за утре, госпожо.

– Кои победиха в последния мач, Теди? – искаше да научи Джо, която упорито продължаваше да се интересува от мъжки спортове въпреки своите деветнайсет години.

– Нашите, естествено. Да можеше да си там, да видиш.

– Как е прекрасната госпожица Рандал? – попита Ейми с многозначителна усмивка.

– По-жестока от всякога. Не виждаш ли, че от ден на ден чезна? – Лори се тупна шумно по широките си гърди и се ухили мелодраматично.

– Каква е последната шега? Развържи пакета, Мег, и виж – каза Бет, загледана с любопитство в завързания вързоп.

– Нещо полезно за къщата в случай на пожар или крадци – обясни Лори. Същевременно от вързопа се показа тропало за нощна стража и момичетата избухнаха в смях.

– Когато Джон не е вкъщи и се изплашиш, госпожо Мег, само завърти тропалото пред прозореца към улицата и на мига ще събудиш целия квартал. Страхотно е, нали? – Лори им показа колко е добро тропалото и ги накара да закрият уши.

– Това е то благодарността ви! И като стана дума за благодарност, трябва да спомена, че можеш да благодариш на Хана, спаси от съсипия сватбената ти торта. На идване видях да я внасят в дома ти и ако не я беше защитила самоотвержено, щях да си взема от нея, изглеждаше направо невероятна.

– Дали някога ще пораснеш, Лори, чудя се – каза Мег с майчински тон.

– Полагам всички усилия, госпожо, но по-висок не мога да стана, опасявам се, в това време на упадък мъжете е изключено да надхвърлят метър и осемдесет – отвърна младият господин, чиято глава беше почти на нивото на малкия полилей.

– Предполагам, че да се яде каквото и да било в тази чисто нова обител ще е равносилно на оскверняване, но съм толкова гладен, предлагам да се попреместим – веднага добави той.

– С майка ще изчакаме Джон. Има още някоя и друга дребна подробност за уреждане – каза Мег и се разтича.

– С Бет отиваме до Кити Браянт, за да вземем още цветя за утре – Ейми завързваше живописна шапка върху живописните си къдрици и се наслаждаваше на въздействието на външния си вид толкова, колкото и другите.

– Хайде, Джо, не оставяй приятел в нужда. Толкова съм изморен, че не мога да се прибера у дома без помощ. Не си сваляй престилката, каквото и да правиш, така

много ти отива – каза Лори, а Джо все едно пъхна особената му омраза към престилката ѝ в широкия си джоб и му предложи ръката си, за да се опре на нея, докато едва пристъпва.

– Виж, Теди, искам да поговорим сериозно за утре – подхвана Джо, двамата вече вървяха. – Трябва да ми обещаеш да се държиш добре, без никакви шегички и без да разваляш плановете ни.

– Никакви шегички.

– И не разправяй смешки, когато трябва да сме сериозни.

– Никога не правя така. Ти го правиш.

– И те умолявам да не ме поглеждаш по време на церемонията. Погледнеш ли ме, разсмяла съм се.

– Няма да ме виждаш. Така ще ревеш, че гъстата мъгла около теб ще ти пречи да виждаш.

– Рева само при големи нещастия.

– Както когато приятел отива в колеж, нали? – подсказа ѝ през смях Лори.

– Не се надувай. Пуснах някоя сълзица за компания на момичетата.

– Това казвам. Виж, Джо, как е дядо тази седмица? Доста дружелюбен, така ли?

– Много. Защо, да не би да си загазил и да искаш да разбереш как ще го приеме? – стана дръпната Джо.

– Не, Джо, мислиш ли, че ще погледна майка ти в очите и ще ѝ кажа, че всичко е наред, ако не е така? – спря рязко Лори, засегнат.

– Не.

– Тогава не бъди подозрителна. Искам само малко пари – обясни Лори и пак тръгна, успокоен от искреността ѝ.

– Харчиш много, Теди.

– Да му се не види, не ги харча аз, те сами се харчат някак, изхвърчат, преди да разбера.

– Толкова си щедър и добросърдечен, че раздаваш на хората назаем, не можеш на никого да откажеш. Чухме за Хеншоу и всичко, което си направил за него. Ако винаги така харчиш, никой не може да те обвини – каза сърдечно Джо.

– О, човекът направи от мравката слон. Ти не би ми позволила да оставя този свестен младеж да се убие от работа само защото му е необходимо малко помощ, ами той струва колкото десетина мързеливци като нас, нали?

– Естествено, че няма, но не разбирам защо ти е да имаш седемнайсет жилетки, безброй вратовръзки и да си с нова шапка всеки път, когато се прибираш у дома. Мислех, че си надживял тоя пристъп на суета, но от време на време пак те прихваща. В момента модата е ужасна, изисква главата ти да е като четка за търкане, да носиш право сако, портокалови ръкавици и нескопосани ботуши с четвъртити токове. Ако тия грозотии бяха евтини, нищо нямаше да кажа, но са скъпи и изобщо не ме радват.

Лори отметна глава и така се разсмя на това нападение, че филцовата му шапка падна, Джо я настъпи, а той използва тази обида като възможност да разясни пространно предимствата на импровизирания костюм, междувременно сгъна пострадалата шапка и я пъхна в джоба си.

– Не ме поучавай повече, имай милост! Достатъчно поучения получавам през седмицата и ми се ще да се порадвам на престоя си у дома. Утре ще се издокарам без значение на разходите и ще зарадвам приятелите си.

– Ще те оставя на мира само ако оставиш косата си да порасте. Не съм аристократка, но съм против човек, който изглежда като младеж, който се бие за пари – ожесточено отбеляза Джо.

– Този скромен стил насърчава ученето, именно затова го възприехме – осветли я Лори, който нямаше как да бъде обвинен в суетност, след като доброволно беше пожертвал красивата си чуплива коса за четина с височина от един сантиметър.

– Впрочем, Джо, мисля, че малкият Паркър наистина вече се е отчаял относно Ейми. Само за нея говори, прописал е стихове и се щура най-подозрително. Най-добре още в зародиш да задуши тая своя страстчица, нали? – добави след минута тишина Лори с доверителния тон на по-голям брат.

– Естествено. Не искаме повече никакви женитби в това семейство поне няколко години. Бог да ни пази, ама какво си мислят тия дечурлига? – Джо изглеждаше толкова скандализирана, сякаш Ейми и Паркър не бяха още почти деца.

– Днешните времена бързо летят и не знам какво ни чака, госпожо. Вие сте почти дете, но ще сте следващата булка, всички ще скърбим по повода – каза Лори и заклати глава заради упадъка на времената.

– Не се притеснявай. Не се съгласявам лесно. Никой няма да ме иска и това ще си е благодат, защото в едно семейство все по една стара мома трябва да остане.

– Ти няма да дадеш на никого шанс – Лори я изгледа косо и с малко повече руменина на обгорялото му от слънцето лице. – Няма да покажеш нежната страна на характера си, а ако някое момче го зърне случайно и не-

волно покаже, че му допада, ти ще се отнесеш към него така, както госпожа Гъмидж[3] към своя любим, ще го залееш със студена вода, толкова бодлива ще станеш, че никой няма да смее да те докосне или да те погледне.

– Подобни работи не са ми по вкуса. Прекалено съм заета, за да се притеснявам за глупости, и мисля, че е ужасно така да се разкъсват семействата. Сега стига си говорил по темата. Сватбата на Мег обърка главите на всички ни и говорим само за влюбени и други подобни щуротии. Не искам да ставам груба, затова да говорим за друго – изражението на Джо показваше, че наистина е готова да залива със студена вода при най-малкото предизвикателство.

Както и да се беше почувствал от това поведение, Лори намери утеха в продължително ниско подсвирване и плашещо предсказание, което направи на раздяла при вратата:

– Помни ми думата, Джо, ти ще си следващата булка.

---

[3] Героиня от романа на Чарлз Дикенс „Дейвид Копърфийлд“, който излиза като книга през 1850 г. Госпожа Гъмидж е вечно мрънкаща вдовица, която се грижи за домакинството на господин Пеготи, съдружник на съпруга ѝ. След нещастието, което преживяват господин Пеготи и племенницата му Емили, тя се променя коренно, помага на семейството и в края на романа решава да се пресели с тях в Австралия. – Бел. прев.